

קִבְּץ

תוֹךְ הַנִּחַל

דְּבוּרִים נוֹרְאִים וְנִפְלְאִים, מְעוֹרְרִים מְעִירִים וּמְחַזְקִים, אֲשֶׁר מִתּוֹךְ
הַנִּחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה נוֹבְעִים, לְהַחֲיוֹת נַפֶּשׁ כָּל חַי וּמְשֵׁם יִשְׁקוֹן
הַעֲדָרִים, לְהַתְחַזֵּק בַּעֲבוּדַת הַבוֹרָא בְּכָל דְּרָגָה שִׁיְהִיו נִמְצָאִים

אֲשֶׁר נֶאֱמְרוּ עַל יְדֵי
מָרְן מוֹהֲרָא "שׁ זי"ע

בְּשַׁבַּת קֹדֶשׁ פְּרֻשַׁת פְּנַחַס תַּשַּׁס"ט

יְדַבֵּר נוֹרְאוֹת נִפְלְאוֹת מֵעַנִּין לְהַעֲלוֹת אֶת כָּל הַדּוֹמָם צוֹמַח חַי מְדַבֵּר שְׁבַבְרִיאָה
אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ, וְעַל יְדֵי זֶה זוֹכִים לְדַבְּקוֹת עֲצוּמָה שְׂאִין מְקַנְאִים שׁוֹם צְדִיק כִּי אִם
אוֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ כְּכִיכּוֹל, וְיִדְבֵּר מֵעַנִּין שְׁפַנְחָס הַשֵּׁבִי אֶת חֲמַת ה' וְהִמְתִּיק אֶת הַדִּינִים
וְהִפְכֵם לְרַחֲמִים גְּמוּרִים

יֵצֵא לְאוֹר עֶרֶב שַׁבַּת פְּרֻשַׁת פְּנַחַס תַּשַּׁע"ה

עַל יְדֵי חֲסִידֵי בְּרֶסֶלַב

עִיר הַקֹּדֶשׁ יְרוּשָׁלַיִם תּוֹבֵב"א

סְעֵדָה שְׁלִישִׁית פְּרֻשֶׁת פְּנִיחַס ה'תשס"ט

מְאָמֵר

הַשִּׁיב אֶת חֶמְתִּי

בְּסֵעֵדָה שְׁלִישִׁית, סְעֵדַת רַעְוָא דְרַעְוִין, דְּבַר מוֹהֲרָא שׁ ז"ל דְּבוּרִים נוֹרְאִים וְנִפְלְאִים מְאֹד עַל פִּי דְבָרֵי רַבְּנּוּ ז"ל לְקוּטֵי מוֹהֲר"ן חֶלֶק א' סִימֵן רמ"א הַמְדַּבֵּר מִהַמְתַּקֵּת הַדִּין עַל יְדֵי פְּנִיחַס, עֵינֵן שָׁם.

פִּינִיחַס הַשִּׁיב אֶת חֶמְתִּי ה' וְסִלַּק מִדַּת הַדִּין מִיִּשְׂרָאֵל
פְּתַח וְאָמַר מוֹהֲרָא שׁ ז"ל, רַבְּנּוּ ז"ל אֹמְרִים: 'כְּשֵׁיִשׁ דִּינִים, חַס וְשָׁלוֹם, אָבֵל
וְשָׁלוֹם, אָזִי הַמְדַּת הַדִּין הִנֵּה מְכַלָּה אֶת הָאָדָם, חַס וְשָׁלוֹם, אָבֵל
הַמְדַּת הַדִּין אֵין לָהּ כַּח לְכַלּוֹת לְגַמְרִי, כְּמוֹ שְׂאֲמָרוֹ רַבּוֹתֵינוּ,
זְכוֹרָנֵם לְבִרְכָה (סוֹטָה ט' ע"א): 'חֲצִי כָּלִים וְהֵם אֵינָם כָּלִים', אָבֵל
הָאָדָם יֵשׁ לוֹ כַּח לְכַלּוֹת לְגַמְרִי אֶת חֲבֵרוֹ, חַס וְשָׁלוֹם. וְעַל כֵּן
כְּשֵׁיִשׁ דִּינִים עַל אָדָם אֶחָד, חַס וְשָׁלוֹם, וּבָא אָדָם אַחֵר וְעוֹמֵד
וְחוֹלֵק עָלָיו, אָזִי מִדַּת הַדִּין מְסַתְּלֵק מִמֶּנּוּ, כִּי הֵם רוֹצִים יוֹתֵר
שִׁינְקֵם בּוֹ הָאָדָם, כִּי יֵשׁ לוֹ כַּח כְּנ"ל, עַל כֵּן מִי שֶׁהוּא צָדִיק
גָּדוֹל וּמְשַׁגֵּיחַ בְּתַקּוֹן הָעוֹלָם, הוּא חוֹלֵק לְפַעְעָמִים בְּכוֹנֶה עַל

צָדִיק אֶחָד כְּדֵי לְסַלֵּק מֵעֲלֵיו מִדַּת הַדִּין כַּנִּל, כִּי יִסְמְכוּ עָלָיו
 שֶׁהוּא יִנְקָם יוֹתֵר, אֲבָל אַחַר כֵּךְ הוּא עוֹשֶׂה בְּרַחֲמִים וְאֵינוֹ עוֹשֶׂה
 יִסּוּרִים לְאוֹתוֹ הַצָּדִיק. וְזֶה פְּרוּשׁ (בַּמִּדְבָּר כה, יא): "פִּינַחְס בֶּן
 אֶלְעָזָר וְכוּ' הִשִּׁיב אֶת חֲמָתִי וְכוּ' בִּקְנָאוֹ אֶת קִנְאָתִי בְּתוֹכְכֶם וְלֹא
 כִּלְיָתִי" וְכוּ'. הֵינּוּ שְׁפִינַחְס הִשִּׁיב אֶת חֲמַת ה' וְסַלֵּק מִדַּת הַדִּין
 מִיִּשְׂרָאֵל, עַל יְדֵי שֶׁהוּא לִבֵּשׁ נִקְמָה לְנֶקֶם בָּהֶם. עַל כֵּן נִסְתַּלְקוּ
 הַדִּינִים כַּנִּל, וְזֶה מִחֲמַת כִּי הַדִּינִים אֵינָם יְכוּלִים לְכַלּוֹת וְכוּ',
 עַל כֵּן הֵם רוֹצִים יוֹתֵר כְּשֶׁאָדָם רוֹצֶה לְנֶקֶם כַּנִּל. וְזֶה: "וְלֹא
 כִּלְיָתִי אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בִּקְנָאָתִי", הֵינּוּ שְׁבֻזָּה מוֹדִיעַ לָנוּ הַתּוֹרָה
 גְּדֹל הַטּוֹבָה שֶׁעָשָׂה פִּינַחְס לְיִשְׂרָאֵל, בִּקְנָאוֹ אֶת קִנְאָתוֹ יִתְבָּרַךְ.
 וְלִבֵּשׁ נִקְמָה לְנֶקֶם בָּהֶם, שְׁבֻזָּה עָשָׂה לָהֶם טוֹבָה גְּדוֹלָה, וְהַטַּעַם
 הוּא כִּי "וְלֹא כִּלְיָתִי אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בִּקְנָאָתִי", הֵינּוּ שְׁבִקְנָאָתִי
 בְּמִדַּת הַדִּין שְׁלִי, אֵינִי מְכַלֶּה אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, כִּי מִדַּת הַדִּין אֵין
 כַּח כַּח לְכַלּוֹת כַּנִּל. אֲבָל הָאָדָם כְּשֶׁנּוֹקֵם יֵשׁ לוֹ כַּח לְכַלּוֹת
 לְגַמְרִי, חַס וְשָׁלוֹם. עַל כֵּן עָשָׂה פִּינַחְס טוֹבָה נִפְלְאָה לְיִשְׂרָאֵל,
 בְּמָה שֶׁלִּבֵּשׁ קִנְאָה לְנֶקֶם בָּהֶם. כִּי עַל יְדֵי זֶה רִפְתָּה מִיִּשְׂרָאֵל כַּח
 הַדִּינִים. בַּחֲשָׁבְךָ שְׁפִינַחְס יִנְקָם בָּהֶם בְּיוֹתֵר, כִּי פִּינַחְס הוּא אָדָם
 שֵׁיֵשׁ לוֹ כַּח לְנֶקֶם יוֹתֵר לְכַלּוֹת לְגַמְרִי, חַס וְשָׁלוֹם, וְכַנִּל, וְעַל

כֵּן עַל יְדֵי זֶה הִשִּׁיב פִּינְחָס אֶת חַמְתִּי וְסָלַק מִדַּת הַדִּין כַּנִּל. אֲבָל בְּאַמֶּת, פִּינְחָס בּוֹדֵאֵי הָיָה רַחֲמָן, וּבּוֹדֵאֵי אַחֵר כִּף הַקֵּל הַדִּינִים מֵעֲלֵיהֶם, עַד כָּאֵן לְשׁוֹן רַבְּנוּ ז"ל.

מִדַּת הַדִּין שׁוֹלֵטֶת רַק בְּמָקוֹם שֵׁישׁ הַסֵּתֶרֶת פְּנֵי ה' וְהַסִּבִּיר מוֹהֲרָא"ש ז"ל, כִּי הֵנָּה רַבְּנוּ ז"ל מְגַלֶּה בַּתּוֹרָה זוֹ סוּד הַמִּתְקַת הַדִּינִים, וְאִיךָ הַצְּדִיקִים לְפַעֲמִים מִמְּתִיקִים הַדִּינִים מֵעַל יִשְׂרָאֵל עַל יְדֵי קִנְיָאָתָם, כִּי מִדַּת הַדִּין שׁוֹלֵטֶת רַק בְּמָקוֹם שֵׁישׁ הַסֵּתֶרֶת פְּנֵי ה', שְׂאִין מְכִירִים אֲמַתַּת מְצִיאֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ, וְנִדְמָה לְאָדָם כְּאֵלוֹ יֵשׁ טִבַּע מְקַרְהָ וּמְזֵל, חָס וְשָׁלוֹם, וְאִזּוֹ יֵשׁ מָקוֹם לְמִדַּת הַדִּין לְשָׁלוֹט, כִּי נִדְמָה לוֹ כְּאֵלוֹ נוֹקְמִים מִמְּנוּ מְלַמְעֵלָה, אֲבָל תִּכְף וּמִיד שֶׁנִּתְגַּלֶּה לְאָדָם אֲמַתַּת מְצִיאֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ, וְיוֹדֵעַ וְעַד שְׂאִין שׁוֹם מְצִיאֹת בְּלַעֲדֵיו יִתְבָּרֵךְ כָּלֵל, אִזּוֹ נִמְתָּק וְנִתְבַטֵּל הַדִּין לְגַמְרֵי, וְנִמְשָׁכִים עָלָיו חֲסִדִּים וְרַחֲמִים, וְלִכֵּן בְּשַׁעֲהַ שְׂאָדָם רוֹאֶה שֶׁשׁוֹרָה עָלָיו אִיזָה דִּין אוֹ גִּזְרָה רָעָה, חָס וְשָׁלוֹם, עַקֵּר הָעֲצָה רַק לְבָרַח אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ בַּתְּפִלָּה וּבַתְּחִנּוּנִים, וְלוֹמֵר לְפָנֵי הַשָּׁם יִתְבָּרֵךְ בְּפֶה מְלֵא שֶׁהוּא מְכִיר שֶׁהַכֵּל מִמְּנוּ יִתְבָּרֵךְ לְבַד, וְהוּא יוֹדֵעַ שֶׁבּוֹדֵאֵי כָּל הַדִּין וְהַצָּרָה רַק לְהִזְכִּיר אוֹתוֹ לְחִזּוֹר בַּתְּשׁוּבָה שְׁלֵמָה וּלְהִבִּיא אוֹתוֹ סְמוּךְ

וְקָרוּב אֵלָיו יִתְבַּרֵךְ, וּכְשֶׁאָדָם זוֹכֶה לְהִכָּרֵה הַזֹּאת, מִמֵּתִיק מֵעַל
עֲצָמוּ מִדַּת הַדִּין לְגַמְרֵי, וּמִמְשִׁיךְ עַל עֲצָמוּ חֲסָדִים וְרַחֲמִים
גְּמוּרִים.

כל התכלית של הדין היא רק להכניע את לב האדם
והנה זה כלל גדול, שאי אפשר למדת הדין לכלות את האדם
לגמרי, חס ושלום, כי כל התכלית של הדין היא רק להכניע
את לב האדם ולשבר את הישות שלו, ומדת הדין שולטת בו
רק כפי קשיות ערפו ותקף יצרו, ואם ישוב בתשובה בודאי
יתבטלו הדינים לגמרי, ויתהפכו לחסדים ורחמים, אבל בני
אדם שקמים על אחד לנקם בו ולהרע לו, יש להם כח לכלות
אותו לגמרי, רחמנא ליצלן, כי בני אדם יש להם כח למנע
ולהסית את האדם לרחקו מעבודת הבורא ומצדיקי אמת יותר
מן היצר הרע, כי היצר הרע אין לו יכולת רק כפי כחו, כפי
בחינת היצר הרע מאיזה העולם שהוא, אבל האדם הוא
כלליות, שכלול מכל העולמות, ועל כן מניעות של בני אדם הן
יותר ממניעות היצר הרע (שיחות הר"ן סימן פ'). וכן אומר רבנו
ז"ל (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן קפא): 'כשמתקשרים בקשר איזה
אנשים על איש אחד, אפלו אם הוא אדם חשוב יותר מהם, על

כל זה יכולים להפילו, כי נתקבצים חלקי הכבוד שיש לכל אחד מהם, ועל ידי זה נתבטל חלק כבוד שלו ונופל על ידם, אם לא שזה האיש שחולקין עליו הוא גדול במעלה מאד, עד שחלק כבוד שלו, גדול יותר מכל חלקי כבוד שלהם ביחד, אזי אדרבא מתבטלים הם לפניו; עיני שם. כי בני אדם הם מונעים גדולים מאד, ואם היה האדם לבדו, ולא היו אצלו בני אדם אחרים למנעו, אף על פי שגם אז היו באים על האדם כל הבלבולים וכל המחשבות הטורדות וכל המניעות, אף על פי כן בודאי היה מטה עצמו לדרך החיים, כי סוף כל סוף היה מטה תמיד לדרך האמת, ואפלו אם היה עובר עברה, חס ושלו, רחמנא לצלן, אף על פי כן בודאי היה מתחרט חרטה גדולה מאד בכל פעם. וסוף כל דבר היה נשאר אצל האמת, אבל כשיש בני אדם המבלבלים, דהינו כשהאדם מתחבר, חס ושלו לאלו חכמים בדעתם, שיש להם איזו ידיעה בחקירה ופילוסופיה, או לכת לצים, והם החכמות הנהוגים עכשו, שעושים ליצנות מכמה דברים שבקדשה, כידוע היטב למי שבקי בחכמות וליצנות אלו, זאת המניעה והבלבול הוא גרוע מהכל, כי אלו החכמות הם מבלבלים ומונעים ביותר, כי כל

דַּרְכּוֹ נַעֲשִׂין לוֹ מִישׁוֹר, חֶסֶד וְשָׁלוֹם, עַל יְדֵי הַחֲכָמוֹת, וְלִכֵּן צָרִיכִים לְהִזְהָר מִבְּנֵי אָדָם מְאֹד (שיחות הַר"ן סימן פא).

מֵהַפְּכִים הַדִּין לְרַחֲמִים וּמִמְשִׁיכִים חֲסָדִים גְּדוּלִים עַל יִשְׂרָאֵל —
וְעַל כֵּן כְּשֶׁרוֹאֶה מִדַּת הַדִּין שְׂאִיזָה בֶּן אָדָם רוֹצֵה לְנַקֵּם בַּחֲבֵרוֹ,
מִדַּת הַדִּין מְסַתְּלֶקֶת מֵעָלָיו, כִּי יוֹתֵר נָח לוֹ שֶׁבֶשֶׁר וְדָם יִנְקֵם בּוֹ,
כִּי יֵשׁ לִכֵּן אָדָם יוֹתֵר כַּחַח לְהִזְיָקוֹ וּלְהַפִּילוֹ מִמִּדַּת הַדִּין, חֶסֶד
וְשָׁלוֹם. אֲבָל בְּדַבָּר זֶה יֵשׁ גַּם מַעְלָה גְּדוּלָה אֲצֵל הַצַּדִּיקִים, כִּי
הֵם לוֹקְחִים אֶת מִדַּת הַדִּין בְּיָדָם, וְנִרְאֶה כְּאִלוּ הֵם רוֹצִים לְנַקֵּם
בְּאָדָם וּלְהַעֲנִישׁוֹ עַל חֲטָאוֹ, וְלִכֵּן מִדַּת הַדִּין מְסַתְּלֶקֶת מֵעָלָיו, כִּי
יוֹתֵר נָח לוֹ שְׂיִנְקֵם בּוֹ בֶּשֶׁר וְדָם, אֲבָל אַחֵר כִּף הַצַּדִּיקִים
הָאֲמִתִּיִּים יוֹדְעִים אֵיךְ לְרַחֵם עַל בְּנֵי אָדָם וּלְהַשִּׁיבָם בְּתַשׁוּבָה,
וְהֵם יוֹדְעִים אֵיךְ לְבַעַר אֶת הָרַע וּלְהַשְׁאִיר אֶת הַטּוֹב, וְלִכֵּן הֵם
מֵהַפְּכִים כָּל הַדִּין לְרַחֲמִים וּמִמְשִׁיכִים חֲסָדִים וְרַחֲמִים גְּדוּלִים
עַל נַשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל.

הַתַּחֲכֵּם פְּנַחֵס לְקַחַת אֶת מִדַּת הַדִּין בְּיָדוֹ —
וּמִגְלָה רַבְּנֵי ז"ל, שְׂזָה הִיָּה מַעֲשֵׂה פְּנַחֵס הַצַּדִּיק, שֶׁבִּשְׂעָה
שָׂרָאָה אֶת מִדַּת הַדִּין מִמְשַׁמֶּשֶׁת וּבָאָה לַעֲשׂוֹת כְּלִיּוֹן וְחֲרוֹן אֶף

בישראל, חס ושלום, התחכם פנחס לקחת את מדת הדין בידו, והתלבש במדת הקנאה כאלו רוצה לנקם בהם, אבל אחר כך רחם עליהם ועשה להם טובה גדולה, כי נקם רק בזמרי בן סלוא שהיה מקור הטמאה וההסתה לנשמות ישראל, ובזה השתיק את מדת הדין לגמרי, כי הצדיק יודע היטב לבער את הרע ולהשאיר את הטוב, ולהחזיר נשמות ישראל בתשובה, ולכן משבחת התורה את מעשה פנחס הצדיק (במדבר כה, יא):

פינחס בן אלעזר בן אהרן הכהן השיב את חמתי מעל בני ישראל בקנאו את קנאתי בתוכם; שפנחס ידע איך להשיב את החמה ומדת הדין מעל בני ישראל על ידי לקיחת החמה והקנאה בידו, ובזה השתיק מעליהם את מדת הדין, כי רצה שפנחס ינקם בהם ביותר, אבל פנחס בודאי רחם עליהם מאד, וסלק רק מקור הטמאה מתוכם, ובזה גרם ולא כליתי את בני ישראל בקנאתי, כי מסתלקת מדת הדין לגמרי, ולבסוף, ויכפר על בני ישראל, שהמשיך להם סליחה וכפרה.

כמה למודים נפלאים מאד — והנה מדברי רבנו ז"ל יוצאים כמה למודים נפלאים מאד, הלמוד הראשון – שצריכים להשמר מאד מבני אדם שהם יותר

גְּרוּעִים מִן הַיָּצָר הָרַע, כִּי יֵצֵר הָרַע יֵשׁ לְכֹל אֶחָד רַק כְּפִי מְדַרְגָּתוֹ, וּבְקָל יְכוּלִים לְהִתְגַּבֵּר כְּנִגְדּוֹ עִם רְצוֹן חֶזֶק וְתַקִּיף מְאֹד, אָבֵל בְּנֵי אָדָם הַמְּסִיתִים וּמְדִיחִים מִן הַקְּדוּשָׁה, וּמְתַלֹּצְצִים מִן הַצְּדִיקֵי אֱמֶת וּמַעֲצוּתֵיהֶם הַקְּדוּשׁוֹת, הֵם מְסַכְּנִים עַד לְמוֹת, רַחֲמָנָא לִיְצַלֵּן, וְצָרִיכִים לְהִתְרַחֵק מֵהֶם עַד קֶצֶה הָאֲחֵרוֹן, וְלֹא לְהִתְקַרֵּב אֲלֵיהֶם כָּלֵל, כִּי הֵם כְּלוּלִים מִכָּל הָעוֹלָמוֹת, וַיֵּשׁ לָהֶם כַּח לְכָלוֹת יוֹתֵר מִמֵּדַת הַדִּין, חֵס וְשָׁלוֹם. וְהַלְמוּד הַשְּׁנִי – מַעֲלַת הַתְּקַרְבוֹת לְצְדִיקִים אֱמֵתִיִּים, וְלִהְיוֹת שֶׁכֵּל מַעֲשֵׂיהֶם וְדַבְּרוּרֵיהֶם אֵינָם פְּשׁוּטִים (לְקוּטֵי מוֹהַר"ן חֵלֶק א' סִימָן מב). כִּי אֶפְלוּ אִם לְפַעְמִים רוּאִים אֶצֶל צְדִיקִים אֵיזָה כַּעַס וְהַקְּפָדָה, צָרִיכִים לְדַעַת שְׂבֻזָּה הֵם מִשְׁתַּיְקִים אֶת מֵדַת הַדִּין, וּמְמַתִּיקִים אוֹתָהּ לְגַמְרֵי, כִּי הֵם יוֹדְעִים הֵיטֵב לְרַחֵם עַל נַשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל וְלִהְיוֹתֵיהֶם בְּתַשׁוּבָה. וְלְפַעְמִים צָרִיכִים לְנַקֵּם בָּהֶם אֵיזוֹ נִקְמָה, וְלִקְנָאוֹת אֵיזוֹ קְנָאָה כְּדֵי לְהַשְׁתִּיק אֶת מֵדַת הַדִּין. אָבֵל אַחַר כֵּן מֵרְאִים לְנַשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל דֶּרֶךְ הַתְּשׁוּבָה וְאִיךָ לְחַזֵּר אֵלָיו יִתְבָּרַךְ בְּאַמֶּת, כִּי הֵם מְגַלִּים שֶׁכָּל תְּכֵלִית מֵדַת הַדִּין רַק לְעוֹרָרָם בְּתַשׁוּבָה, וּמִיָּד שֶׁשָּׁבִים בְּתַשׁוּבָה, חוֹזְרִים וְנִמְשָׁכִים חֲסָדִים וְרַחֲמִים.

תהיה הרחמנות בידכם לצאת מכל מיני צרות
ואת הסוד הזה מסר יַעֲקֹב אֲבִינוּ לְבָנָיו כְּשִׁירְדוּ לְמִצְרַיִם
(בראשית מג, יד): "וְאֵל שְׂדֵי יִתֵּן לָכֶם רַחֲמִים", שֶׁהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוא יִמְסֹר אֶת הַרְחָמָנוּת בְּיַדְכֶם, שְׁלֹא תִצְטָרְכוּ לְהִתְעוֹרֵר
בְּתִשׁוּבָה עַל יְדֵי מִדַּת הַדִּין וְהַגְּבוּרָה, רַק תִּהְיֶה הַרְחָמָנוּת
בְּיַדְכֶם - לְצֵאת מִכָּל מִינֵי צָרוֹת וְיִסוּרִין, וְלְהִתְרַפְּאוֹת מִן הַחוּלִי
לְגַמְרִי, וְלְהַמְשִׁיךְ שְׁפַע גְּדוֹל שֶׁל פְּרֻנְסָה (לקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן
סג). כִּי עַל זֶה טוֹרְחִים וּמְיַגְעִים הַצַּדִּיקִים כָּל יְמֵי חַיֵּיהֶם,
לְהַכְנִיס יְדִיעַת אֱמֶתת מְצִיאֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ בְּתוֹךְ נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל,
עַד שְׁלֹא יִצְטָרְכוּ לְהִתְעוֹרֵר בְּתִשׁוּבָה עַל יְדֵי מִדַּת הַדִּין
וְהַגְּבוּרָה, רַק יִהְיֶה לָהֶם שְׁפַע קֹדֶשׁ וְכָל טוֹב תְּמִיד, וְעַם כָּל זֹאת
יִהְיוּ דְבָקִים בּוֹ יִתְבָּרֵךְ. וְהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ יִזְכְּנוּ לְהִיּוֹת מְקַרְבִּים
לְצַדִּיקִים כְּאֵלוֹ, וְלְהַפְּךְ אֶת מִדַּת הַדִּין לְמִדַּת הַרְחָמִים, עַד
נִזְכָּה לְהִיּוֹת קְשׁוּרִים וְדְבוּקִים בּוֹ יִתְבָּרֵךְ תְּמִיד מֵעַתָּה וְעַד
עוֹלָם, אָמֵן וְאָמֵן.

נתן לקבל את הגליון מדי שבוע באמצעות הדוא"ל

breslovinternational@gmail.com